

reveže na Goriškem, na katere so veljavni možje one dežele že grudna pr. l. prošnjo za podporo v celem cesarstvu razposlali, kajti polovica onih prebivalcev vsled velike suše lanskega leta za lakoto veliko trpi in se je že vsled tega kužni legar med ljudmi prikazal. Mi, ki za novo cerkev denar naberaimo in smo okr. berači ter imamo pravico doma in drugje podpore prositi v ta namen, težko z denarjem drugim pomagamo, posebno, ker se žito zdaj še po nizki ceni ne proda. Ker se nam pa reveži na Furlanskem vendar smilijo, se je na pustno nedeljo v cerkvi oznailo, naj bi veljavni možje po fari žito za nje pobirali in hvala Bogu in radodarnim gospodarjem! Nabrali smo 25 vaganov lepega žita, katero bomo te dni na dotično mesto poslali. Slovenski bratje, žita je nam Bog l. 1887 še obilno dal, storite enako povsod in naši bratje bodo imeli lepo pomoč!

Iz Ptujске okolice. (Pogreb.) Žalostno opravilo imeli smo dne 15. sušca t. l. v Ptui. Pokopavali smo g. Janeza Glinšeka, učitelja v Dornavi pod Ptujem. Pokojnik bil je vrla duša v vsacem obziru. Deloval je na isti šoli uže deseto leto in kdor pozna razmere na istem kraju, vedel bo njegove zasluge dostojno ceniti. V mokri, zaduhli in nizki sobi poučeval je v tem času 160 otrok in to mu je prizadajalo tudi smrt. Vnela so se mu pluća in dne 13. t. m. je v hudih bolečinah, spreviden s sv. zakramenti v Gospodu zaspal. Pogreb bil je sijajen. Od Dornave spremljala je njegovo krsto žalujoča vdova s šestimi otročiči, kateri je sledila vsa šolska mladež in mnogobrojna množica ljudstva iz Dornave do kamenega križa pri Moleku. Od tamkaj vršil se je sprevod. Prišli so tje vsi trije č. g. oo. minoriti, dva gospoda kateheta iz mestne župnije, 38 učiteljev iz Ptujškega okraja, med njimi tudi g. okr. šol. nadzornik, šolska mladež iz Ptujске okolice, sorodniki in prijatelji pokojnega in mnogobrojna množica ljudstva iz te in sosednih župnij. Po odpetji „libere“ vršil se je sprevod na pokopališče k sv. Ožbaltu. V isti cerkvi popevali so zbrani zadušnice in temu sledila je muzikalična črna maša, katero je služil č. g. gvardijan Benko Hrtiš. Pri petji sodelovali so gđc. Weixlerjeve, mestni gg. učitelji in g. nadučitelj Vobič iz sv. Marjete. Ni mogoče popisati, kako žalostno je bilo pokapanje. Žalost jokajoče vdove in njenih majhnih otročičev segal je vsacemu v srce. Kaj pa še le, ko se je spustila krsta v jamo. Šolska mladež, katera je že po celem potu jokala, zagnala je tak vrišč, da ni bilo skoraj mogoče ceremonij dokončati. Ko se je jok nekaj polegel, zapel je učiteljski zbor na grobnico „Blagor mu“ in za tem nastala je okoli groba huda stiska, ker vsakdo, posebno otroci hoteli so še videti enkrat krsto ljubljene učitelja. Hvala Vam gg. duhovnom, gg.

učiteljem in vsem, kateri ste skazali pokojniku zadnjo čast; njemu pa bodi zemljica lahka in naj si v hladni zemlji počije od naporov zemljiskega življenja!

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Nj. veličanstvo, svitli cesar je imenoval cesarjeviča Rudolfa za vrhovnega oglednika c. kr. pehote. To je nova služba in da se je ravno v teh dneh ustanovila, ne bode brez vsega pomena. — Drž. zbor ima od dne 24. marcija tje do dne 10. aprila počitnice. Od dne 25. janularija do dne 24. marcija je bilo 28 sej, posebno imenitnih reči pa se v njih ni sklenilo. Bilo je v njih vse preveč govoričenja. — Državnih stroškov bode za leto 1888 v naši polovici dežel 538 milij., prihodkov pa 517 milij., manjka torej 21 milij. G. finančni minister pa upa, da mu za-nje ne bode treba novega posojila. Če bode le resnica! — „Planinsko društvo“ ima na Gornjem Štajarskem velika posestva, izlasti gozdov, manjka pa mu denarja in zato namerava večji del gozdov prodati necej francoski družbi. Le-ta pa hoče te gozde posekati in dobili bi torej tudi Štajarci svoj „goli Kras“. Naj se to ne izgodi, kupi presvitli cesar sam od onega društva nekaj gozdov, nekaj pa jih kupi država sama. To je še pač velika sreča! — Žendarji so potrebni, kajti hudodelstev godéva se čedalje več, toda kaj pomaga žendar, če pa ne zna govoriti z ljudmi, pri katerih ima opravke? Tako pa je na slov. Koroškem. Skorej se zdi človeku čudno, kako more vlada v slov. kraje poslati žendarjev, ki ne znajo slovenski. Taki pač niso kos svoji važni službi. — V Šmihelji nad Pliberkom osnuje se dne 2. aprila podružnica sv. Cirila in Metoda, dne 8. pa v Št. Janži v Rožni dolini. To je veselo znamenje, da se vzprebuja slov. ljudstvo v onih krajih. — V Novem mestu se je v noči 23. marcija zadušila cela rodbina, mati in petero otrok. Smrti jim je kriva peč, katero je nesrečna mati prehitro zaprla. — Na Dolenjskem se potepa več družin cigarov, da živé iz večina od kraja, to se zna; čudno, zakaj jih pušča vlada v deželo. — „Slov. jez“, politično društvo v Biljanah na Primorji, je poslalo prav krepko prošnjo za versko in slov. šolo v drž. zbor. — Vincencijeva družba v Gorici skrbi za tamošnje ubožce pa daje tudi revnim dijakom kosilo. Za oboje je prejela lani 652 gld. in 50 kr., izdala pa je 774 gold. in 65 kr., torej ji manjka nad 118 gld. Škoda, da se podpira dobrodelno društvo tako malo. — K. pl. Reinelt, predsednik trgovinske zbornice v Trstu, je daroval o 40letnici vladanja Njih veličanstva 50.000 gld. v dobre namene. — Madjarska vlada se smeši v očéh vseh pravicoljubov, kaj pač hoče doseči s preiskavo zoper g. Bodi-

novca. prejšnjega župana v Zagrebu? Njegova krivica je to, da ni upognil svojega tilnika madjarski sili. — Povodenj je po Ogerskem in Poljskem naredila veliko škode, vendar pa je je sedaj že blizu konec. — Postavi gledé obdačenja žganih pijač ne upirajo se poljski poslanci, vsaj ne preveč in bode tedaj že iz nje resnica.

Vnanje države. Dne 11. aprila imajo sv. Oče v Rimu sv. mešo v cerkvi sv. Petra. Pri njej bodo torej lahko romarji v pričo. — Minister Crispi je v italijanski zbornici nekako razodel, čemu da je tripelalijanca za Italijo potrebna. On misli, da za to, naj ostane še nadalje Rim v rokah kralja Humberta. Ali je pa na tem kaj resnice, to daje se le težko reči. — Ministerstvo francoske republike postopa jako krepko zoper generala Boulangerja. Odbor, ki ima preiskavo zoper njega v rokah, je bojda tudi zoper generala in le-ta tedaj izgine najbrž za nekaj časa s površja. — Znani „zet“, Wilson, je rešen, najvišja sodnija je izrekla, da se ni zagrešil zoper kako postavo in se torej ne more obsoditi. No za male ljudi imajo „lunjo“, za visoke pa jih ni tudi na francoskih tleh. — V angleškem drž. zboru je vedno pričkanje za to, ali in kaj se naj dovoli ubogim Ircem in vselej je konec to, da ostane vse pri starem. Pravičnim biti je tudi Anglijcem težko. — Nemški cesar je imenoval cesarjeviča Viljema za svojega namestnika. Cesar torej sam čuti, da njegovih dni ne bode več dolgo. Bismarku ne ugaja več zrak na cesarskem dvoru v Berlinu, vsaj tako dobro ne, kakor za starega Viljema. Pravi se, da misli mož bolj, kakor kedaj — na slovo. Da ni cesar bolen, bilo bi to verjetno, toda sedaj ni za to, da se verjame. — Rusija ima tudi svojo povodenj in škode je napravila reka Visla posebno pri dveh trdnjavah ali pa je to le kje izgovor, da ji ležje popravljajo, ne da katera država moti v tem Rusijo. — Rumunski kralj in kraljica sta bila zadnji teden na Dunaji in so ju svitli cesar sami pričakali na kolodvoru. Političnih namenov pa se pravi, da kralj ni imel, ni za to, da je šel v Berlin, ni za to, da je prišel na Dunaj. Človek verjame ležje nasprotno. — Mati Koburškega princa, princesinja Klementina, je odpotovala iz Bolgarije in hudobni jeziki so zdaj vsi na tem, da pojde za materjo tudi sin, princ Ferdinand ter prepusti knežji stol Bolgarije, komur se kje poljubi sesti na-nj. Kar tako naglo pa še knez že ne stori tega. — Srbija pomnožuje svoje vojaštvo, ona ima sedaj stalno armado in ljudsko vojno. Le-ta je podobna našim domobrancem. — Pri Turkih prevladuje strah, da dobodo vojsko v Aziji, to pa od strani Rusov. Pogodbe gledé prekopa Suez še sultan ni podpisal. — V Črni gori je lakota in daje vlada sama ljudem živeža, toda le za kako delo. Dela torej ne plačuje v denarji. — Grški kraljevič Kon-

stantin se je zaročil s hčerjo nemškega cesarja Friderika. — V Masavi še stojé stvari, kakor doslej ter je negotovo, ali se sprimete italijanska in abesinska vojna. Italija je pač mislila, da ji bode kdo drug za klešče, toda doslej ga ni našla. Leta 1859 in 1866 je bilo za-njo bolj veselo!

Za poduk in kratek čas.

Kruci v Veržeji.

(Dalje.)

Nekoliko časa so zdaj Kruci mirovali, da so si rane zalizali, nekega dne pa dobi Ropoša spet glas, da nameravajo Kruci Veržence obiskati. Ropoša svoje vojake dobro oboroži in razpostavi, da pazijo, od katerega kraja bi nepoklicani gostje prišli. Tokrat so prihajali prek Mure na severozahodni strani. Zdaj so poslali Kruci poslanca naprej, ki je naznanil Veržencem, da oni prihajajo kot prijatelji in jim nočejo ničesar vzeti, nikomur nikšega zla véiniti, samo Štefana Ropoša jim naj izdajo. A Verženci so poslancu odgovorili: „Ropoša vam ne moremo dati, ker nam je Ropoša ljubši, nego vaše prijateljstvo“.

Ko Kruci vidijo, da Verženci Ropoša ne izdajo, a ž njim se meriti ne upajo, vrnilo so se spet na Ogersko.

Največi sovražnik Ropošev je bil neki remesnjak iz Bakovec na Ogerskem. Da bi ga dražil, pisal je enkrat Ropoši, naj mu pošlje dva funta svojega mesa v Bakovec. Ropoša odgovori, naj si pride sam ponj, kajti on ne vé, s kom bi mu ga poslal. Enkrat se preobleče Bakovski remesnjak po Veržensko, vzame puško in lovskega psa ter gre na Veržensko polje loviti, kakor kakšni domači lovec. Ropoša je ravno na svoji njivi oral, ko se bliža nepoznani lovec, a k sreči še ga Ropoša v pravem času spozna, zgrabi puško, katero mu je nosil plavec tudi pri oranju in „pifpaf“ počite obe puški naenkrat. Ogerski Kruc se je raztegnil po njivi, kakor je bil dolg ter je zdehnil svojo dušo. Ropoša pa rekši: „Ti si mi pisal po dva funta mojega mesa, zdaj pa si mi prinesel celi cent svojega“, je dalje oral, kakor bi se ne bilo nič zgodilo.

Da bi se zavoljo napravljene škode nad Kruci maščeval, šel je včasih Ropoša s svojim krdelom tudi čez Muro na Ogersko pleniti.

Pismo od leta 1704 poroča, da je Ropoševo krdelo povrnilo napad Krucev na Ogerskem ter prignalo s seboj 29 glav živine, namreč 3 vole, 21 krav in 5 telic.

Enkrat je hodil tudi v Brkovec nad svojega nasprotnika. Iz Brkovec je vse pobegnilo in ko Ropoša preiskuje hiše, ne najde nikogar, razven majhnega deteta v zibelci. Razdražen